

**MATTIE
MATTIE
MATTIE**

**MATTIE MATTIE
MATTIE**

roman

Merlyn van Dobben

Copyright © 2019 Merlyn van Dobben
ISBN: 9789402189391
Vormgeving: Merlyn van Dobben

Sainte-Engrâce, na het vinden van de polaroid

Ze rook bloed en benzine. Wat, hoe? Au. Shit.

Haar oogleden kwamen niet verder omhoog dan halverwege. Ze keek over het dashboard en zag de voorruit. Gebarsten. Een spinnenweb van glas maakte van haar uitzicht een abstract schilderij. Een gespleten wereld van groene en blauwe driehoekjes, de scherpe lijnen vonkelend in het zonlicht. Hoe, wat? Ze miste context. Net nog reed ze over de bergpas, nu stond alles stil.

In haar hoofd suisde een centrifuge. Het stuur drukte tegen haar borst. Speeksel liep over haar kin, de smaak in haar mond was rood. Zachtjes schraapte ze haar keel. Twee ronde koplampen waren achter de bocht vandaan geschoten. Tegenligger. Uit het niets.

Haar lichaam zinderde, alsof ze door een gigantische vliegenmepper te grazen was genomen. Kon ze bewegen? Was ze gewond? Alles deed pijn, dus alles zat er nog aan, redeneerde ze. Ron. Waar was Ron?

Voorzichtig draaide ze haar hoofd. Daar hing haar medepassagier, in zijn autogordels. Kin op de borst. Ogen gesloten en een buik die niet op en neer ging. Ze strekte haar arm en drukte haar wijsvinger tegen zijn adamsappel. Ze meende een zwak tetoem tetoem te voelen, maar dat kon net zo goed haar eigen hartslag zijn. Schuld borrelde omhoog in haar keel. Ron was onder protest meegegaan, had haar volledig in haar speurtocht gesteund. Nu hing hij hier, als een lappen pop, in een gebutst blikje, tussen anonieme Pyreneese berghellingen, wie wist hoeveel meter boven de grond.

Ze keek door het zijraampje om te zien waar ze waren neergekomen, maar zag dat het neerkomen nog moest plaatsvinden. De auto was half door het bladerdak gezakt en dus leken ze te drijven op een groene zee van boomtoppen.

De zon verschool zich achter de bergmassa, de rode lak van de motorkap ging van glans naar mat. Aan schemer deden de bergen niet, wist ze. Nog even en het was nacht.

Ze klom dichterbij naar Ron toe, terwijl de auto piepend meedeinde. Met haar vinger bracht ze zijn kin omhoog en hield zijn mond bij haar oor. Hoorde ze, voelde ze een ademhaling?

‘Ronnie?’

Er liep een smal bloedspoor onder zijn donkerbruine krullen vandaan dat zich over zijn neus en wangen had vertakt. Ze gaf hem een kus op zijn lippen die niet werd beantwoord.

‘Ronnie?’

Zonder expressie en zonder kracht in zijn stem, klonk het nauwelijks hoorbaar: ‘Hm?’

Ze keek hem lachend aan. Hij keek onder zijn wimpers door besmuikt terug.

‘We zijn van de weg afgereden,’ zei ze. ‘En nu hangen we in een boom.’

Zijn lippen krulden.

‘Ik was erbij, Mattie.’

Ze schoof zijn krullen opzij en inspecteerde zijn hoofdhuid. De wond was vers, maar het bloed was opgehouden met stromen.

‘Kom,’ zei ze. ‘Tijd om te gaan.’

Op dat moment hoorde ze onder zich een harde knak. De auto schoot los en dook naar beneden.

Ze mocht niet kijken. De handen van haar beste vriendin, die achter haar liep, bedekten haar ogen. Ze schuifelde op haar sokken over het versleten linoleum van de benedenverdieping. Yo's vingers roken naar rozenblaadjes. Ze ademde door haar mond om niet bedwelmd te raken.

Met de borsten van Yo in haar rug, liep ze de voetstappen van Sonja, haar moeder, achterna. De gang door. Over de drempel, het tegelpad op. Haar linkerarm streek langs de blaadjes van de laurierkers van de burens, terwijl de kou door het vlechtwerk van haar vestje in haar huid kraste. Het was droog, maar de thermometer stond nog steeds op januari. Het jaar 1996 was net uit het ei gekropen en stond te bibberen aan de startstreep.

Doen wat er gezegd werd was niet haar sterkste kant, maar vooruit. Vandaag speelde ze mee. Ze kreeg een 'verrassing' voor haar negentiende verjaardag. Waarom die verrassing per se buiten in de vrieskou gegeven moest worden wist ze niet. Ze had niets met verrassingen. Er zat altijd een verplichting aan vast. De verplichting om het leuk te vinden, 'want het was een verrassing'. Nee. Het was leuk of niet. Ze kon niet tegen de sociale dwang om te doen alsof ze er blij mee was.

Het was een breuk met het verleden, deze ceremonie. Tot nu toe had ze haar verjaardag ieder jaar op dezelfde wijze gevierd. Op de eettafel in de woonkamer een klein stapeltje cadeaus, verpakt in krantenpapier of stukken behang die haar moeder had bewaard. Ernaast de taart, bestaande uit een kleffe okergele supermarktstaaf die als 'cake' werd verkocht, verborgen onder een zompige kroon van spuitbuslagroom. Een gekleurd kaarsje erop om uit te blazen. Een zakje discodip om het af te maken.

Op haar elfde had ze een appelkruimeltaart gevraagd, omdat de juf daar op school op had getrakteerd. Maar haar moeder vond dat

zonde van het geld. Voor de prijs van een appelkruimeltaart kon ze wel twintig cakes kopen, dus dat ging mooi niet door.

Dat gaat niet gebeuren, had ze telkens te horen gekregen. Maar dat veranderde na een paar maanden in ‘we zullen zien’, wat haar weer hoop gaf.

Op de dag van haar twaalfde verjaardag was ze meteen toen ze wakker werd de trap afgevlogen. De cadeautjes lagen klaar, gekaft in wereldnieuws. Ernaast de slagroomkroon. Haar moeder drukte haar sigaret uit en omhelsde haar vluchtig.

‘Je wordt al een hele meid,’ zei ze.

Toen haar moeder de taart aansneed, hoorde ze het al. Niks appel. Niks kruimel. Ze zag het fabrieksgeel tevoorschijn komen en kreeg een knoop in haar maag. Ze keek haar moeder teleurgesteld aan, die zei dat ze niet zo sip moest kijken.

Nu, zeven jaar later, ging het anders. Al was het maar vanwege Yo, die haar opwinding nauwelijks kon bedwingen en tegen haar rug stond op te rijden.

Ze was vroeg wakker geworden, maar niet uit zichzelf. Iemand had beneden op het raam geklopt. Een paar minuten later trippelden hakjes de trap op en werd er met lange nagels op haar kamerdeur geroffeld. Het hoofd van Yo, feestelijk opgemaakt met glitters, kwam erachter vandaan. Achter haar het gezicht van een vrouw die ook een klein beetje make-up droeg. Ze moest twee keer in haar ogen wrijven om te zien dat het haar moeder was. Trek snel iets aan, maakt niet uit wat, en kom mee naar beneden, hadden ze gezegd.

Verrassing.

Ochtendhumeurig had ze een vestje uit de kast gepakt en toen ze enigszins aan het licht was gewend, kreeg ze twee handen over haar ogen en werd ze naar buiten geleid. Ze bevond zich nu ongeveer aan het eind van het tegelpad, waar ze stil moest blijven staan.

‘Klaar voor?’ vroeg Yo.

‘Ja, hoor.’

Haar vriendin telde af en haalde haar handen weg.

‘Drie, twee, één, ta-ta-daaa!’

Het bleke ochtendlicht stak fanatiek tussen haar wimpers door. Een pijnlijk geprik ging aan haar zicht vooraf.

‘Het is die met de strik,’ zei haar moeder.

Ze kneep met haar ogen, wachtte tot de werkelijkheid uit de witte waas tevoorschijn was gekomen, en inderdaad: voor haar lag een geel strikje. Op een motorkap. Was dit de verrassing? Een strikje?

‘Ik begrijp het niet,’ zei ze.

‘Voor jou,’ zei haar moeder, die haar zachtjes over haar arm wreef.

‘Ze is er beduusd van,’ zei Yo.

De motorkap hoorde bij een prachtige Volkswagen Kever, aardbeienrood, bouwjaar begin jaren zeventig. Haar droomauto; dat wist iedereen. Een cadeau van hemelse proporties. En onmogelijk. Onbetaalbaar. Had haar moeder de auto gehuurd? Om een dagje in te rijden? Zoiets moest het zijn.

‘Voor hoelang heb ik hem? Ik bedoel... Hij is toch niet echt...’

‘Van jou,’ zei haar moeder.

Er zat een addertje ter grootte van het Groningse rioleringsstelsel onder het gras. Dit kon niet.

‘En dan nu de doop, Mattie!’ zei Yo, die een fles Lambrusco uit haar schoudertas haalde.

‘Maar hoe... Mama, hoe...’

‘Maak jij je nou maar niet druk. Gefeliciteerd met je verjaardag. Je hebt het verdiend.’

Dit was een droom. Letterlijk. Ze keek achter zich, naar haar slaapkamerraam. Achter de gordijnen lag ze nog te slapen. Als ze terug naar binnen liep, zou ze zichzelf in bed vinden. In geen honderd jaar was haar moeder in staat een auto te kopen. Niet tweede-, niet derde-, niet honderdhands.

Ze kreeg de fles Lambrusco tegen haar lippen gedrukt. De tintelende drank vulde haar mond.

‘Woehoe!’ riep Yo.

Aan de overkant zag ze het gordijn van nummer 10 bewegen. Gekke Irene.

‘Nieuwsgierig aagje is ook wakker,’ zei haar moeder op verbeterde toon.

‘Dopen, Mattie. Dat brengt geluk,’ zei Yo.

Ze nam de fles aan, liep naar de auto en goot een scheutje over de motorkap.

‘Zonde!’ riep haar moeder.

Er zaten oranje, bobbelige roestplekken op de autosleutel, maar dat kon haar niets schelen. Ze kon nauwelijks geloven dat ze in haar auto zat. Haar eigen eigenste auto. Haar gedroomde Kever, met zijn golvende spatborden die als brede schouders boven de wielen hingen. Het ranke stuur, het gekromde deurtje van de laadruimte dat als een uitgestoken tong tussen de koplampen lag. Een kleine driehonderdduizend op de teller. Als ze hem startte - en ze was er geenszins zeker van dat dat zou lukken - was hij echt van haar.

Ze stopte het metalen kartelrandje in het slot dat vol krasjes zat, en draaide hem om. Met een aangename grom kwam de Kever tot leven.

Ze keek lachend door het zijraampje. Haar moeder stak haar duimen omhoog, terwijl Yo alweer andere prioriteiten had en met een spiegelkje haar lippenstift aan het bijwerken was.

‘Hier gaan we,’ zei ze, en draaide uit het parkeervak. Even een rondje door de buurt. Straks warme kleren aantrekken en haar moeder en Yo meenemen, maar nu eerst alleen.

De Grunobuurt lag er vredig bij, vond ze. Een gedachte die haar verraste, want ze had er normaal gesproken andere associaties bij. De wijk was ooit gebruikt om spoorwegpersoneel te huisvesten, maar was al jaren een sociale vuilnisbelt. Ondanks de ingrijpende renovatie van vijftien jaar geleden was de gribusvorming alsnog ingezet. Veel huizen stonden leeg of waren gekraakt. Gezinnen met jonge kinderen die een huis zochten keken wel uit.

De verloedering had meer en meer verloederde types aangetrokken. Aan de gemeente hadden ze niets. Die loste geen problemen op, maar verplaatste ze. Schorem dat overlast veroorzaakte in andere wijken werd verbannen naar de Grunobuurt.

Al haar vriendjes en vriendinnetjes waren inmiddels van het zinkende Grunoschip gesprongen. De een zat in Beijum, de ander in Paddepoel of Hoogkerk. Behalve Yo. Die woonde nog steeds met haar

vader in een bovenwoning aan de Westinghousestraat. Hun woonkamer keek uit op Matties achtertuin.

Er was niemand op straat. De kans dat ze een junk op haar bumper zou krijgen was klein; pas aan het einde van de ochtend kwamen ze als scharminkelige hyena's uit hun holen gekropen.

Ze reed langs de buurtspeeltuin, waar geregeld spuiten werden gevonden. Bij de schommels, wipkip, in het doolhofje, of in de wit-rode vuurtoren die vijftien jaar geleden midden in de Grunobuurt was verzezen. Ooit bedoeld als speeltoestel voor kinderen, nu vooral een beschutte plek om een naald in je arm te zetten.

De vuurtoren stond op een terp van lichtbruine vierkante stenen, maar die waren nauwelijks nog zichtbaar. Onkruid stak er tussenuit als spetterend groen vuurwerk. Het onderste deel van de toren, tot zo'n drie meter van de grond, was beklad met graffiti. Om de terp was een soort slotgracht gesimuleerd; lichtblauw geverfd beton dat tot aan het stenen doolhofje liep, begrensd door hoge cilindervormige paaltjes.

De verf was inmiddels weggesleten, de paaltjes waren kapot, stonden scheef of hadden slechts een gat in de grond achtergelaten. Hier speelde niemand meer.

De Grunobuurt was een rottingsproces in slow motion, maar vandaag, gezien vanuit de Kever, ademde de wijk authenticiteit. Wildheid. Eerlijkheid.

Toen ze bij de Parkweg aankwam, zette ze de auto stil. Rechts van haar zat Bakkerij Beukeveld, ertegenover Groenteboer B. Haak, met de lachende, knipogende tomaat op de pui. Ze kon nu naar links, terug naar huis, rechtdoor, het zuidelijke deel in, of afslaan naar rechts, de Paterswoldseweg op. Die zou leiden naar Autobedrijf Popko, waar ze sinds de zomer parttime werkte.

Werken was een groot woord. Het was voor haar een grote snoepwinkel. Henry, de vader van Yo, had een goed woordje gedaan bij de eigenaar, Popko Wielinga, een oude schoolvriend van hem. Tijdens haar sollicitatie had hij met nadruk gezegd dat ze hem met Meneer Wielinga mocht aanspreken, als ze dat wilde, maar hij prefereerde Ko.

Ze hoorde later van haar collega Mario dat Popko dit bij iedere nieuwe werknemer probeerde, maar het had geen effect, want op de zaak noemde iedereen hem Poppie.

Binnen een halfjaar had ze zich opgewerkt van schoonspuitster, parkeerster en terreinveegster tot volwaardig lid van het team. *Nagenoeg* volwaardig. Om contracten te tekenen moest je volgens Poppie langer dan een jaar in dienst zijn.

Het was een echte mannenwereld en dat vond ze geweldig. Ze was altijd al meer een jochie geweest. Met haar spijkerbroek, spijkerjack en legerkistjes zag ze er sowieso mannelijker uit dan de meesten van haar collega's.

Ze was graag rechtsaf geslagen om haar auto te showen, maar wilde niet te lang wegblijven. Als ze de Kever bij Popko het terrein opreed, zouden vooral Mario en Joey zich niet kunnen beheersen. Elk kabeltje, elk stukje ijzer, elk reepje rubber zou aan een grondige inspectie worden onderworpen. Dat ging de hele dag duren.

Ze reed terug naar huis en parkeerde de auto op zijn nieuwe, eigen plekje.

‘Taart!’ riep Yo vanuit de deuropening.

De cake, spuitbuslagroom en discodip smaakten beter dan ooit. Engeltjes piesten en scheten met driedubbele flikflaks synchroon over haar tong. Haar glimlach was in haar gezicht gebeiteld. Haar moeder en Yo voerden een gesprek waar ze niets van meekreeg. Ze kon niet stoppen steeds even naar buiten te kijken. Daar stond 'ie, daar stond 'ie, daar stond 'ie.

Kever. Leuke naam, maar het paste niet helemaal. Te klein. Het was *een* Kever, maar hij moest een persoonlijke naam krijgen.

'Waar gaan we heen?' vroeg Yo. 'Of is de tank nu al leeg?'

'Paterswoldsemeer?' zei ze.

Ze keek naar haar moeder. Het was 's zomers hun favoriete uitje.

'Dat is nu niet leuk,' zei ze.

'Ja, Mattie, waarom moet je zo nodig in de winter jarig zijn?' zei Yo.

'We kunnen naar Zwolle,' opperde ze. 'Ergens koffiedrinken. Ik trakteer.'

In de auto kwebbelde Yo aan één stuk door. Al haar klasgenoten van de kappersopleiding passeerden de revue. De een was nog gestoorder dan de ander. Volgens Yo. Paarse nagellak in combinatie met blauwe extensions kon namelijk écht niet. Er was ook nog een anekdote over een *bitch fight* bij de blikjesautomaat en cola die in iemands nek was verdwenen, maar ze luisterde maar half. Ze concentreerde zich op de weg en probeerde het mysterie van haar verjaardagscadeau te ontrafelen.

Hoe kwam haar moeder aan een auto? Ze had niet eens een rijbewijs. Sinds haar bijbaantje bij Popko hadden ze meer te besteden dan ervoor, maar het extra geld was tot nu toe opgegaan aan een nieuwe koelkast, koekenpan met antiaanbaklaag en twee matrassen. Ze hadden geen buffer.

Het was onbestaanbaar dat haar moeder een Volkswagen Kever kon ophoesten, zeker nu ze door haar werk precies wist hoeveel geld er voor oude Kevers werd neergeteld. Ze moest een geheim potje hebben, maar dan nog: waar kwam het geld vandaan?

Ze parkeerde aan de rand van de Zwolse binnenstad.

‘Is het hier veilig?’ vroeg ze, en het klonk veel te bezorgd. Haar moeder en Yo keken om zich heen en haalden hun schouders op.

‘Dit is Zwolle, Mattie,’ zei Yo. ‘Niet Antwerpen of zo.’

Yo was vorig jaar voor het eerst naar het buitenland geweest. In Antwerpen waren dingen gebeurd die ‘echt gestoord’ waren.

De temperatuur hield niet over. De zon keek nog net zo pips als een paar uur geleden. Bij het eerste de beste koffietentje aan de Thorbeckegracht stapten ze naar binnen. Het zag er luxe uit. De gouden letters op de pui spelden De Armoedzaaier.

Zwolse humor.

Haar moeder en Yo bestelden allebei een koffie verkeerd. Zelf nam ze zwart. Zo was koffie bedoeld.

Nu pas viel het haar op hoeveel haar moeder en beste vriendin op elkaar leken. Dezelfde bestelling, dezelfde kleur haar, allebei hun ellebogen op tafel, rechterpols rustend op linkerpols. In gesprekken zaten ze op dezelfde lijn, terwijl ze zelf altijd de juiste frequentie bij haar moeder moest zoeken. Het stokte altijd, ze waren snel uitgepraat.

Haar moeder had kastanjebruin haar met een slag erin. Zelf had ze touwachtig blond haar. Geen slag, altijd klitten. De neus van haar moeder was spits, zoals die van Yo. Zelf had ze een klein, rond neusje; een subtiel knopje in het midden van haar gezicht. Voor haar gevoel zaten haar ogen net iets te dicht bij elkaar. Ze keek nét niet scheel, wat voor een paar meisjes op de middelbare school genoeg reden was geweest om haar de bijnaam ‘schele’ te geven.

Het waren vier meisjes uit haar klas geweest, die zoveel mogelijk op elkaar probeerden te lijken. In alles. Kapsel, make-up, kleding, hoe ze liepen, praatten, hun kauwgom klapten. Ondanks hun onderlinge inwisselbaarheid, had eentje duidelijk de leiding: Jennifer.

Toen ze twee keer achter haar rug Schele was genoemd, werd het tijd voor maatregelen. Straks bleef de bijnaam hangen. In de pauze volgde ze Jennifer de toiletten in.

Ze vroeg haar vriendelijk op te houden, maar kreeg ‘psssh’ als reactie. Jennifer verdween achter een van de blauwe deurtjes en liet haar staan bij de wasbakken. Ze bekeek zichzelf in de spiegel, terwijl ze hoorde hoe Jennifer haar riem losmaakte en broek naar beneden trok. Haar pisstraaltje had een even grote woordenschat als het opgedirkte mokkel zelf.

Ze ging op haar knieën zitten en keek onder de deurtjes door. De andere twee toiletten waren vrij; ze waren alleen.

Na de laatste drupjes dook ze met haar armen onder het deurtje door en greep Jennifer bij haar kuit. Een gil galmde door de ruimte. Ze trok haar benen hard naar zich toe, het lange lichaam kwam spartelend mee, onder het deurtje door. Ze ging op haar buik zitten, prikte haar knieën in haar bovenarmen, en sloeg haar een paar keer met vlakke hand in het gezicht.

‘Hoe heet ik?’ riep ze.

‘Hou op, Schele!’

Pets.

‘Hoe heet ik?’

‘Mattie, stop!’

Pets.

‘Mattie! Je heet Mattie!’ snikte ze.

Ze stond op en liet Jennifer achter, die met haar broek op haar enkels op de vloer lag na te trillen. Mascara had zich als zwarte vlinders over haar wangen verspreid.

‘Zegt het voort,’ had ze gezegd.

Jennifer was na de pauze niet teruggekomen. Pas twee dagen later was ze weer op school. Haar bijnaam was permanent van school af.

De koffie in De Armoedzaaier werd uitgeserveerd en ze zag in haar ooghoek hoe haar moeder en Yo eerst in hun koffie roerden, daarna op hetzelfde moment een suikerzakje pakten, en allebei met twee handen om het kopje de warme drank aan hun mond zetten.

De kou jaagde hen al snel terug naar het noorden. Met de kragen omhoog, dassen maximaal omgeslagen, jassen tot het uiteinde dichtgeritst, en handenwrijvend, reden ze in een ijzige auto terug naar huis. Het besturen van de pedalen deed ze op intuïtie, want al het gevoel was uit haar voeten.

Als afleiding van haar kristalliserende ledematen was muziek wel handig geweest. Ze had niet zo veel met muziek, maar áls ze iets opzette was het een cassettebandje dat een verliefd klasgenootje ooit voor haar had gemaakt. Ze had laten vallen dat ze ‘While My Guitar Gently Weeps’ zo’n mooi liedje vond, waarop hij alle Beatlenummers die door George Harrison waren geschreven had getapet. Heel lief, maar ze had de muziek leuker gevonden dan de jongen, die na haar afwijzing het bandje terug wilde hebben, de sukkel.

George. Ja, George, dat moest de naam worden. Ze gaf een paar liefdevolle tikjes tegen het stuur.

Thuis dook haar moeder de keuken in, want dat hoorde ook bij de traditie: drie-in-de-pan. De suiker en kaneel werden alvast op tafel gezet, krenten werden geweld, en bij het doffe geluid van het kloppen van het beslag, kletste ze met haar vriendin in de huiskamer. Het was tijd voor Yo’s favoriete gespreksonderwerp: jongens.

Yo was met een medestudente van de kappersopleiding uit geweest. *Echt* uit. In de Groningse discotheek Gdansk. Officieel moest je 21 of ouder zijn om naar binnen te mogen, maar de leeftijdsrestrictie gold niet voor bezoekers van het vrouwelijk geslacht. Geen identificatie, maar kon je wel aantoonbaar volgroeide borsten laten zien? Dan was je van harte welkom. Yo had borsten voor twee, dus die liep altijd overal door. Ze had zelfs niet in de rij hoeven staan, zei ze.

Yo had met jongens die zeker tien jaar ouder waren gedanst en gesjanst. Die hadden allemaal meegedanst en meegesjanst en drankjes voor haar gehaald; ze had geen cent uitgegeven. Eentje had met dubbele tong in haar oor gefluisterd. Of ze met hem mee naar huis ging, want hij had een eigen jacuzzi.

‘Nou, echt niet dat ik dat heb gedaan,’ zei Yo.

‘Maar je wilde wel. Ik zie het aan je neus.’

Yo gaf haar een geheimzinnige glimlach.

‘Misschien,’ antwoordde ze. ‘Maar hij was superdronken. Toen ik zei: als je wat te drinken voor me haalt, zal ik erover nadenken, boog hij zich naar me toe met van die glazige oogjes en likte aan mijn oorlel!’

Ze kon haar lachen niet inhouden.

‘Dat is niet voor te lachen, Mattie! Ieuw! Kijk, ik zal het voordoen.’

Ze werd bij haar hoofd gepakt, maar schudde zich op tijd los. Yo’s tong krulde in de lucht.

‘Nee, dank je, Yo.’

‘Ga je volgende keer mee?’

‘Alsjeblieft zeg.’

‘Is goed voor je ego, hoor.’

‘Mijn ego is groot genoeg.’

‘Dat is waar.’

‘Hé!’

Haar moeder zette een groot bord op tafel met daarop een riantе voorraad aan drie-in-de-pannen. Stoom kwam onder de te kleine deksel vandaan. Het was een recept van de moeder van de moeder van haar moeder. Een soort kruising tussen poffertjes en pannenkoeken.

‘Dit is echt superlekker, moeder van Mattie,’ zei Yo.

‘Hooft bij Matties verjaardag.’

Yo vroeg naar haar werk bij Popko. Ze wilde weten of ze nieuwe collega’s had. *Mannelijke* collega’s.

‘Joey is nieuw,’ zei ze. ‘Nou ja, nieuw... Sinds een paar maanden.’

‘Mattie!’

‘Wat?’

‘Waarom weet ik dat niet? Je beste vriendin! Vertel. Hoe ziet ‘ie eruit?’

‘Als het wat warmer wordt, gaan we waarschijnlijk weer met iedereen wat drinken bij het spoor. Als je ook komt, kun je hem gelijk ontmoeten.’

‘Nee, jij bent lekker. Als het warmer wordt. Dat is pas over weet ik veel hoelang. Heeft ‘ie een vriendin?’

‘Hoe moet ik dat weten?’

‘Jij werkt toch met hem?’

‘Ik denk niet dat ‘ie een vriendin heeft.’

‘Je *denkt* van niet. Wat heb ik nou aan jou?’

‘Probeer jij eerst maar eens iemand te scoren in de Gdansk.’

‘Dat is een makkie. En niet het onderwerp veranderen. Maar ik weet al waarom je zo vaag doet. Je wil hem natuurlijk voor jezelf houden.’

‘Misschien,’ zei ze, om Yo te jennen. Joey was niet lelijk, maar niet haar type. Hij had een gespierd lichaam, mooie bovenarmen, al liep hij daar wel een beetje mee te koop. Zijn T-shirts kocht hij expres twee maten te klein.

‘Ik wist het! Zie je wel. Nu zie ik het aan j^ouw neus. Onze Mattie is verliefd.’

‘Is het een leuke jongen?’ vroeg haar moeder.

‘Hè, niet jij ook al, mama.’

Op een zachte woensdagavond in maart kreeg Yo haar eerste kans, al was ze allang weer vergeten wie Joey was en dat ze interesse in hem had getoond.

Een half jaar eerder had ze met haar collega's een beschut plekje aan het spoor toegeëigend. Aan de noordelijke rand van de Grunobuurt, schuin tegenover de Niemeyerfabriek. Het lag precies tussen de Zeeheldenbuurt - waar Joey een zolderkamer huurde - en de Rivierenbuurt - waar Mario nog altijd bij zijn ouders woonde - in. Voor haar kwam dat mooi uit.

Joey was toen net bij Popko komen werken, maar had meteen het voortouw genomen om ook buiten werktijd met elkaar af te spreken.

'Jullie nuchtere Grunners kunnen wel wat Rotterdamse gezelligheid gebruiken,' had hij gezegd.

Daar ging ze als Grunningse graag op in. Alsof ze niet nuchter én gezellig kon zijn. Joey was als enige van het team import. Hij kwam uit 'het westen', zoals ze dat in het noorden noemden. Iedere geboren en getogen Groninger noemde alles voorbij Zwolle simpelweg Het Westen. In Het Westen 'gebeurde het', en dat was maar goed ook.

Eerlijk is eerlijk, Joey was de gangmaker. Ze hadden bier gedronken van een onbekend merk, omdat hij weigerde Amstel en Heineken te kopen, laat staan te drinken. Hij vertelde over zijn jeugd in Rotterdam, dat hij was grootgebracht in de garage van zijn vader. Olie was hem met de paplepel ingegoten. Al op jonge leeftijd kreeg hij van een klant de titel 'Autoconnaissanceur', wat hij op zijn zelfgemaakte visitekaartjes schreef als 'Autokonnezeur.'

Twee jaar geleden werd zijn vaders zaak verkocht en besloot hij een oude vriend achterna te reizen die in Groningen was gaan studeren, ene Ron. Sindsdien was hij blijven hangen. Eerst als barman in verschillende café's, een paar weken als bloemenverkoper,